

Wiinblad: Den foreliggende Sag staar paa Dagsordenen som værende til anden Behandling. I Virkeligheden er det en Slags første Behandling, vi foretager i Dag, fordi der foreligger to Museumsforslag, som ikke tidligere har været fremsat her i Tinget. Det skyldes til Dels den højtærede Undervisningsminister, som i November 1927 fremsatte sit Forslag om Materialgaarden for anden Gang, skønt han maatte vide, at det ikke vilde blive behandlet i Udvalget; i alt Fald vidste han, at Højres Ordfører paa Forhaand havde dødsdømt det, og at det kun havde en ganske kølig Tilslutning indenfor hans eget Parti. Ved under disse Omstændigheder at indbringe sit Forslag for anden Gang gav han faktisk Sagen fra sig; men han havde opgivet at regere allerede i Marts 1927, da han første Gang fremsatte Forslaget om at flytte over til Materialgaarden. Inden Fremsættelsen erklærede han nemlig til „Politiken“, at han savnede Forudsætninger til at kunne afgøre, om hans Forslag var det rigtige. Det savnede den højtærede Minister Forudsætninger for. Men han tilføjede, at nu fik vi jo en Diskussion, og saa fandt vi nok det bedste. Det var den højtærede Undervisningsministers Udtalelser den Gang; og det var ganske at overgive Sagen til Folketingsudvalget og til rene Tilfældigheder.

De Konservative har stærkt bebrejdet den højtærede Handelsminister, at han i Spørgsmaalet om Landmandsbanken gjorde Rigsdagen til Regeringsmagt og Regeringen selv til kun en Administration. Men hvad skal man da sige om Undervisningsministeren, saaledes som han har behandlet det foreliggende Spørgsmaal?

Ministeren haabede, at Tinget vilde samle sig om den bedste Plan; og jeg kan sige, at det haaber jeg ogsaa; men den bedste Plan er den af Kommissionen af 1917 foreslaaede, nemlig at lægge Museet i Kastellet; og til denne Plan har i 1920 alle Partier sluttet sig, ogsaa de Konservative ved deres Repræsentant. Alle Partiernes Repræsentanter i Kommissionen sluttede sig enstemmigt til Kastelsplanen. Om det saa er Undervisningsministeren selv, erklærer han i Samtaler, at Kastelsplanen er den bedste; men saa følger han til: „Men den kan vi jo ikke faa“! Hvorfor? Der siges endda at have gaaet Rygter om, at den højtærede Undervisningsminister, hvis vi forkastede Stormgadeplanen, vilde gaa med til Kastelsplanen; men det dementerer Undervisningsministeren; det kan han af politiske Grunde ikke gøre. Og jeg gør opmærksom paa, at det er netop det sørgelige

ved denne Sag, som burde være hævet over Partierne, at den saa rent og skært er gjort til en Partisag. At det konservative Parti og Venstre har gjort den til en absolut Partisag for deres Vedkommende, det maa jeg i høj Grad beklage. Flertallet i Udvalget, de Konservative og Venstre, tilbyder nu Ministeren en helt anden Plan end den bedste, de tilbyder nemlig den saakaldte Stormgadeplan, og om den højtærede Minister kan faa den, det er det, vi forhandler om i Dag; jeg haaber imidlertid, at der indenfor Flertalspartierne er Medlemmer, som er saa kultiverede, at de siger nej. For øvrigt er Stormgadeplanen ganske enkel, ligetil og let at fatte, den er navnlig let at fatte i Agrarkredse, den gaar nemlig kun ud paa at føje fire Længer til Prinsens Palæ, det er hele Planen, enhver Gaardmand kan forstaa det Forslag. Naar en Gaardmand mangler Plads til sine Heste, sit Kvæg og sine Svin, forøger ogsaa han sine Længer. Det siges da ogsaa, at det er en Gaardmand, der har faaet Ideen, nemlig den højtærede Ordfører, Hr. Vanggaard, han skal være Fader til Længerne. Det siges ogsaa, at den føjelige Direktør, Hr. Mackeprang — og Udvalgsordføreren nævnt for Museumsudvalget —, vel nok i Begyndelsen har protesteret mod denne Plan, men til sidst har man indrømmet, at den Vanggaardske Plan alligevel er bedre end den Byskovske. Og deri har man ganske Ret. Naar man kun har Valget mellem at have sine Længer spredt over et stort Terræn eller have dem samlet ved Hovedbygningen, foretrækker man naturligvis det sidste. Det er det eneste, der har været bestemmende for Museumsudvalget og Hr. Mackeprang; da de havde Valget mellem at vandre over i Materialgaarden og til Hestgardens Kaserne eller at have Længerne liggende ved Siden af Hovedbygningen, valgte de naturligvis det sidste. Jeg tror imidlertid ikke, at nogen Gaardmand, heller ikke det ærede Medlem Hr. Vanggaard, vilde bygge sine Længer paa saa daarlige Vilkaar, som Flertallet byder Staten. Hvis det ærede Medlem selv skulde betale Omkostningerne og løbe Risiko, vilde han ikke bygge sine Længer paa saa løst et Overslag som det, der her foreligger, der findes nemlig ikke Spor af Tegninger eller Planer med Hensyn til Indretningen af Bygningen; i Betænkningen findes der kun en Gadeplan — jeg beder ærede Medlemmer se efter i Betænkningen —, en Gadeplan med fire sorte Streger, det er Længerne, men ellers er